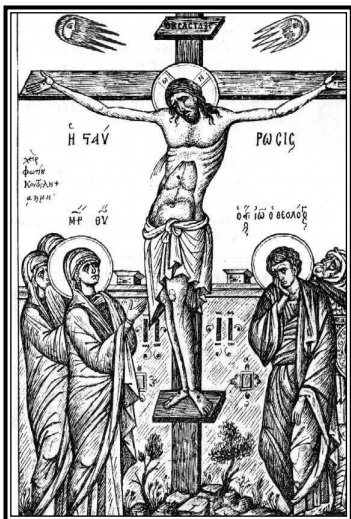

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 274

1 Ἀπριλίου 2010

Ὁ Γολγοθᾶς

Μέ βῆμα ἀργό, διστακτικό, ἀνηφορίζω στό Γολγοθά. Στό σηματοδεδεμένο κομμάτι τῆς γῆς μας, πού τό πότισε καί τό ἔλουσε τό πορφυρό Αἷμα τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐκεῖ στέκομαι συγκλονισμένος καί ἀπορημένος. Ἐγγράφω, στό μυστικό ἐρμάρι τῆς σκέψης μου καί στήν

εὐαίσθητη ἀκίδα τῆς ψυχῆς μου τίς φυσιογνωμίες τῶν προσώπων καί τήν πυκνή ἐκδίπλωση τῶν περιστατικῶν. Προσπαθῶ νά φέρω τήν ἱστορική καταγραφή στήν ἐποχή μου. Νά ξεδιαλύνω τήν πλοκή της. Νά ἀποκρυπτογραφήσω τήν κάθε μιά φάση της. Νά βυθιστῶ στό ἀπρόσιτο μήνυμά της. Νά νοιώσω τήν ποιότητα καί τήν ἔνταση τῆς χαρᾶς καί τῆς λύπης. Νά κάνω ἀντιπαράθεση μέ τίς ὑφαισθητικές ἀναταράξεις τῆς ἐποχῆς μου.

Ὁ Γολγοθᾶς τῆς Ἀγάπης

Στό Γολγοθᾶ σταυρώθηκε ὁ Θεάνθρωπος. Ἡ ἄπειρη Ἀγάπη. Ἡ ἀπροσμέτρητη καὶ κρυστάλλινη Θεϊκὴ Ἀγάπη. Ὁ καταρράκτης τῆς θείας στοργῆς, πού γλυκαίνει τίς καρδιές καὶ καταξιώνει τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη. Λίγο πρὶν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀνηφορίσει, φορτωμένος τὸ σταυρό, στό λόφο τοῦ Γολγοθᾶ, ἔδωσε τὸ στίγμα αὐτῆς τῆς ὁλοκληρωτικῆς, λυτρωτικῆς ἀγάπης. Στὴν ὁμήγουρη τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, εἶπε: «Μεῖζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰωάν. ιε' 13). Ἡ Θυσία τῆς Ἀγάπης εἶναι προσφορά καὶ ἔκφραση τῆς στενῆς κοινωνίας μας μέ τὸ Πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου. Δέν περπατᾶμε μόνοι, στό σκοτεινὸ μονοπάτι τοῦ βίου. Δέ σηκώνουμε, περιφρονημένοι καὶ ἐγκαταλειμμένοι, τὰ ἀσήκωτα βάρη. Δέν ξεγλιστρᾶμε, ἀβοήθητοι, στό χάος τῆς ἀπόγνωσης. «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ

Ὁ Γολγοθᾶς τῆς ἐποχῆς μου

Στὴν ἐποχή μου, στὴν τραγικὴ καὶ αἵματοβαμμένη ἐποχή μου, ἀνηφορίζουμε ὅλοι μας, θελητά ἢ ἀθέλητα, στὸν ἀντικρινὸ Γολγοθᾶ. Καὶ γινόμαστε θεατές καὶ θύματα μιᾶς ἀπροσδόκητης τραγικότητος. Πίσω ἀπὸ τίς ἀφίσεις τῆς εὐμάρειας, συναντοῦμε τὰ γήπεδα τῆς ἀπαξίωσης, τῆς ἀπαθλίωσης καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος.

Ενα αὐτόδηλο καὶ αὐτονόητο: Στὸ Γολγοθᾶ τῆς ἐποχῆς μου δέν προβάλλει ὁ Σταυρὸς τῆς Θυσίας. Κυριαρχεῖ ὁ μαγευτικὸς ἦχος τῆς προπαγάνδας. Καὶ καμουφλάρεται, μεθοδικά, ἡ μηχανορραφία τῆς ἐκμετάλλευσης καὶ τὸ στίλετο τῆς ἄγριας πάλης. Ὅλα δείχνονται καλὰ, ὅλα προοδευτικά, ὅλα ὑπηρετικά τῆς ἀνθρώπινης εὐμάρειας. Ὡστόσο, ὅλα αὐτὰ καταλήγουν στὴν ὑποτίμηση τοῦ προσώπου. Στὸ θανάσιμο πλήγωμα τῆς καρδιάς. Στὴ σταδιακὴ ἀπορρύθμιση τῆς ζωῆς. Στὴν ἀλλοτριώση καὶ στὴν ἐξαθλίωση τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης.

Στό Γολγοθᾶ τῆς ἐποχῆς μου σκηρύσσεται, σέ τόνο κομπορημοσύνης, ἡ παγκόσμια συνα-

ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔξη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ' 16).

Στό Γολγοθά-τό βλέπουμε καθαρά-κυριάρχησε ἀκράτητο καὶ χυδαῖο τό ἀνθρώπινο μίσος. Ἡ ἀκραία στόμωση καὶ ἡ ὀλική χαύνωση τῆς καρδιάς. Δέν περίσσεψε ἡ παραμικρή συμπάθεια, ἔστω ἓνα τελευταῖο κατακάθι ἀνθρωπιᾶς, στήν ἀνθρωποθάλασσα τοῦ ἐκθηριωμένου ὄχλου, γιὰ τόν Σταυρωμένο, πού «διήλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου» (Πράξ. ι' 38). «Οἱ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτόν κινουῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ λέγοντες, οὐά, ὁ καταλύων τόν ναόν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν! σῶσον σεαυτόν καὶ κατάβα ἀπὸ τοῦ σταυροῦ» (Μάρκ. ιε' 29-30).

Στό Γολγοθά, μέσα στὶς φωνές, τίς κατακραυγές καὶ τίς βλαστήμιες τοῦ ἐξωνημένου πλήθους, ἀκούστηκε, πονεμένη, ἀλλὰ καὶ σταθερή ἡ φωνὴ τοῦ μεγάλου Θύματος: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι» (Λουκ. κγ' 34). Πατέρα Οὐράνιε, διάγραψε τό μεγάλο τους ἀμάρτημα.

δέλφωση τῶν ἀνθρώπων. Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς γῆς. Ἀπ' τὰ ἀνάκτορα τῆς χλιδῆς ἴσαμε τίς φτωχογειτονιές τῆς ἐξαντλητικῆς πείνας. Σαλπίζεται τό χτίσιμο τῆς ἐνοποιημένης, τῆς παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας. Ἡ κατάλυση τῶν συνόρων, πού ἐγκλωβίζουν τοὺς λαοὺς στήν ἀπομόνωση. Τό σβήσιμο, ἀπ' τὰ τεφτέρια τῶν ἱστορικῶν τοὺς μεταμορφώσεων, τῆς παλιᾶς ἔχθρας, τῶν αἱματηρῶν ἀντιπαραθέσεων, τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς πολιτιστικῆς ἐσωστρέφειας. Ἀναγνωρίζονται ἐλεύθεροὶ οἱ ἀγωγοὶ τῶν ἰδεῶν. Καὶ σέ κοινὴ χρῆση τὰ μονοπάτια, πού ὁδηγοῦν στήν εὐμάρεια.

Αὐτὰ κηρύσσονται καὶ αὐτὰ προπαγανδίζονται. Πίσω, ὅμως, ἀπὸ τὰ μεγάφωνα μαμούθ, πού διατυμπανίζουν τὴν παγκοσμιοποιημένη εὐμάρεια, δέν καταφέρνουν νὰ καμουφλαριστοῦν οἱ δυνάστες τῶν λαῶν, τὰ προγράμματα κατάπνιξης τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν καὶ οἱ ἐπιδρομές καταλήστευσης τῶν ἐθνικῶν τοὺς θησαυρισμάτων. Οἱ διασταυρώσεις τῶν πολιτειακῶν καὶ τῶν πολιτικῶν συνασπισμῶν, οἱ συμμαχίες τῶν οἰκονομικῶν κολοσσῶν, οἱ προωθήσεις τῶν ἐκσυγχρονισμένων ὀπλικῶν συστημάτων στὶς ἐσχατιές τῆς γῆς καὶ στά χαοτικὰ βάθη τοῦ σύμπαντος, μέ

Δέν εἶναι σέ θέση νά σταθμίσουν τήν πράξη τους καί νά συνειδητοποιήσουν τήν ἐνοχή τους μπροστά στό δικό Σου, οὐράνιο θρόνο καί μπροστά στήν παγκόσμια ἱστορία. Μέ τό λόγο Του αὐτό, ὁ σταυρωμένος Θεάνθρωπος, πρόσφερε στούς σταυρωτές του τή συγγνώμη καί ἄνοιξε, γιά τίς ἀτέλειωτες γενιές τῶν ἀνθρώπων, τῶν παραπλανεμένων ἤ μανιασμένων, τή χρυσή πύλη τῆς λύτρωσης καί τῆς ἀποκατάστασης στήν ἱερή Οἰκογένεια τῶν εὐλογιῶν Του καί τῆς Ἀγάπης Του.

Στό Γολγοθά, ὁ ἓνας ἀπό στούς δύο συσταυρωμένους ληστές, βρῆκε τό θάρρος νά προσμετρήσει τίς ἔνοχες πράξεις του, ἔζησε τό συγκλονισμό τῆς συντριβῆς καί τῆς μετάνοιας καί, γέρονοντας στό πλευρό τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, ἄφησε ἓνα στεναγμό καί μιᾶ ἀναγεννητική ἱκεσία: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου» (Λουκ. κγ' 42). Καί ἡ ἀπόκριση τοῦ Θεανθρώπου, πού διατυπώθηκε μέσα στόν ἀφόρητο πόνο, ἦταν, ἀκέραιη, ἡ εὐλογημένη δωρεά τοῦ παραδείσου: «Ἀμήν λέγω σοι, σήμερον

μοναδικό στόχο τήν προβολή καί ἐπιβολή τῶν ὑπερδυνάμεων καί τήν ὑποδούλωση καί ἐκμετάλλευση τῶν «ὑπανάπτυκτων», ἀναδεικνύουν τόν πλανήτη μας ἀνοιχτό μέτωπο συγκρούσεων καί πολεμικῶν ἀναμετρήσεων.

Στό Γολγοθά τῆς ἐποχῆς μου σκάνε τά ὑπερσύγχρονα βλήματα. Οἱ βόμβες τῆς Χιροσίμα. Οἱ πύραυλοι τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῶν ἄλλων στοχοποιημένων περιοχῶν. Στήνονται τά κέντρα τῆς κατατυράννησης τῶν ἔνοχων καί τῶν ἀνένοχων, τά Νταχάου καί τά Ἀουσβιτς καί τά ὅσα παρόμοια γνώρισαν οἱ τελευταῖοι αἰῶνες.

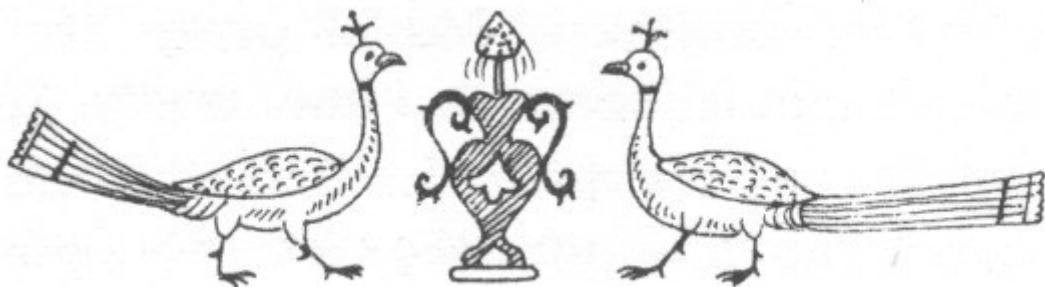
Στό Γολγοθά τῆς ἐποχῆς μου διαφημίζεται ἡ «ἀέναη αὐξηση τοῦ «κατά κεφαλὴν εἰσοδήματος», ὁ πλοῦτος, ἡ καλοπέραση, τό γλέντι, ἡ ἀνέφελη εὐτυχία. Καί, ξαφνικά, προκύπτει, ἀντίπαλός μας, ἡ καθολική φτώχεια, ἡ ἐξουθενωτική ἀνεργία, ἡ ἔλλειψη τῶν ἀναγκαίων, ἡ πικρία, ἡ ἀπόγνωση, τό σκοτάδι τοῦ ἀφανισμοῦ.

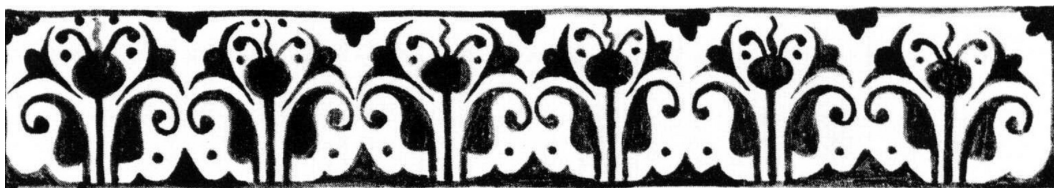
Στό Γολγοθά τῆς ἐποχῆς μου δούλεψαν καί δουλεύουν τά τεχνικά συγκροτήματα, γιά νά οἰκοδομήσουν εὐρύχωρα καί μεγαλόπρεπα χτίσματα, κατοικίες στήν ἐντέλεια ἐκσυγχρονισμένες, γιά νά ἀναβαπτίσουν καί νά

μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ» (Λουκ. κγ' 43). Καί σύ, παιδί μου, ἀστόχησες στή ζωή σου. Μπήκες στή δίνη καί στό σκοτασμό τῆς πλάνης καί τῆς βαρβαρότητας. Ἐγίνες ληστής. Σέ φώναξαν κακοῦργο. Καί σέ ἀνέβασαν στό σταυρό, γιά νά πληρώσεις τίς ἐνοχές σου μέ τό θάνατο. Ἐγώ πονῶ γιά σένα. Πονῶ, γιατί πλανήθηκες. Γιατί ἀμάρτησες. Γιατί βρέθηκες στό σκαμνί τοῦ ὑπόδικου. Ἀλλά ἀκούω τούτη τή στιγμή τό στεναγμό τῆς μετάνοιάς σου. Καί σέ δέχομαι. Σήμερα, θά βρίσκεσαι μαζί μου, στόν Παράδεισο.

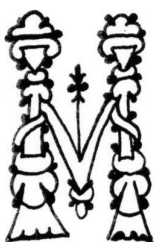
ἀναβαθμίσουν τήν οἰκογενειακή εὐτυχία, τήν ἐπαλήθευση τῶν ὀνείρων, τήν ὑλοποίηση τῶν σχεδιασμῶν, τήν ἀγαπητική ἀφοσίωση, τήν ἀδιάσπαστη ἐνότητα, τή διακριτική ἀλληλοκατανόηση. Καί, τή στιγμή, πού σκάει τό βλῆμα τῆς ἐκσυγχρονιστικῆς τρέλλας, οἱ ὅρκοι προδίδονται, ἡ ἀφοσίωση πνίγεται, τό ἀνάκτορο τῆς εὐτυχίας σωριάζεται, τά νέα βλαστάρια παραδίνονται στήν παγωνιά τῆς ἀνεστιότητας, προσαρτῶνται στή λέσχη τῆς βίας καί τῆς ἐκδίκησης καί βρίσκουν καταφύγιο στή χρήση τῶν ναρκωτικῶν οὐσιῶν ἢ στά κλάμπς τῆς ἀσυδοσίας.

Ἡ πρακτική, πού προβληματίζει καί τρομάζει: Ὁ σύγχρονος ὁδοιπóρος τοῦ πλανήτη μας, ὁ δότης τοῦ ἰδρώτα καί τοῦ μόχθου γιά τήν ἀναβάθμιση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου καί τῆς πολιτιστικῆς ποιότητας, δέν ἀποφασίζει νά στρέψει τό βλέμμα του καί τά ὁράματά του ἐκεῖ, πού σταυρωνόταν ἡ θεϊκή Ἀγάπη, γιά νά λυτρώσει καί νά ἀνυψώσει τόν ἄνθρωπο, ἀλλά ἀφήνεται νά συρθεῖ στόν ἀντικρινό Γολγοθά, ἐκεῖ, πού διαφημίζεται ὁ πλοῦτος καί ἡ χλιδή καί καταρρακώνεται τό ἀτίμητο πλάσμα, ὁ ἄνθρωπος. Ἀμαρτία μας, αὐτοκαταστροφή μας...

«Έξ ὄνυχος τόν λέοντα»

ετά τή λάμψη τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ νέου ἔτους, στίς 10 Ἰανουαρίου 2010, δημοσιογράφος, στενός φίλος καί θαυμαστής τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερώνυμου, δημοσίευσε ἄρθρο στήν ἐφημερίδα «ὁ Κόσμος τοῦ Ἐπενδυτή», μέ τόν ἄκρως ἐντυπωσιακό τίτλο «Πρόγραμμα 100 ἡμερῶν προωθεῖ ὁ κ. Ἱερώνυμος». Καί, ἐπεξηγώντας τόν ἐντυπωσιακό καί διεγερτικό τίτλο, ἀναφέρθηκε στήν ὑποθετική ἀτζέντα τῶν εὐρηματικῶν, πρωτότυπων ἀνοιγμάτων, πού θά δρομολογοῦσε ὁ κ. Ἱερώνυμος, τρεῖς μόλις μέρες μετά τή δημοσιογραφική δημοσιοποίηση τῶν προθέσεων του.

«Ἡ ἀτζέντα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου γιά τίς σχέσεις μέ τό κράτος, τά οἰκονομικά καί τόν ἐκσυγχρονισμό τῆς Ἐκκλησίας-Οἱ σχέσεις μέ τόν Γ. Παπανδρέου καί οἱ προθέσεις γιά δημιουργία ἐπιτελείου μοντέρνων στελεχῶν στό ἐκκλησιαστικό σῶμα».

Ἀμέσως πιο κάτω, στήν πρώτη παράγραφο τοῦ δημοσιεύματός του, μέ μαῦρα, ζωηρά γράμματα, δίνει τό σῆμα τῆς ἐκκίνησης: «Τήν προσεχή Τρίτη, στό πλαίσιο τῶν ἐργασιῶν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀρχίζει ἕνα "πρόγραμμα 100 ἡμερῶν" μέ στόχο μιά ἄμεση, οὐσιαστική, πολυεπίπεδη ἀναδιοργάνωση τῆς Ἐκκλησίας, πού φιλοδοξεῖ νά περιορίσει σέ πρώτη φάση ἀγκυλώσεις δεκαετιῶν».

Εἶναι σαφέστατο, ὅτι ὁ δημοσιογράφος, πού χρόνια τώρα ἀσχολεῖται μέ τόν ἐξωραϊσμό καί τόν ἐκσυγχρονισμό τοῦ Ἱερωνυμικοῦ προφίλ, ἐπηρεασμένος ἀπό τίς προγραμματικές δηλώσεις τοῦ νεοεκλεγμένου πρωθυπουργοῦ, θέλησε νά ἐμφανίσει στόν ἴδιο ἀνοιχτό, ἀθλητικό ὀρίζοντα καί τόν προκαθήμενο τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ἄστοχη ἡ ἐπιχείρηση. Γιατί ὁ κ. Ἱερώνυμος δέν πατοῦσε, ἐκείνη τή στιγμή, στό ἐφαλτήριο μῆς ἐπίπονης ἀθλητικῆς κούρσας. Ὡς Ἀρ-

χιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, εἶχε διαγράψει τροχιά δυό ὁλόκληρων χρόνων. Καί τὰ θετικά ἢ ἀρνητικά σημάδια τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς του ἄθλησης ἦταν νωπά καί σέ ὅλους προσιτά.

Δέ θά ἀποτολμήσω προφητεία, θαυμαστική ἢ ἐπικριτική, γιά τίς ἑκατό μέρες, πού-γιά νά μή ξεφεύγουμε ἀπό τήν πραγματικότητα-ἔχουν ἤδη ἐκπνεύσει. Καί δέν ἔχουν ἐκπνεύσει μόνο οἱ 100 μέρες, ἀλλά καί τὰ δυό πρῶτα χρόνια τῆς θητείας τοῦ Ἱερωνύμου στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο καί ἡ ὁποιαδήποτε ἐκτίμηση τῆς δραστηριότητάς του ἀκουμπάει σέ πραγματικά γεγονότα καί ὄχι σέ ὑποθετικές ἐκτιμήσεις.

* * *

Κοινή μαρτυρία, πού διατρέχει τήν ἐκκλησιαστική δικαιοδοσία τοῦ Ἀθηνῶν καί πού οἱ πομποί τῆς ἐνημέρωσης τῇ διοχετεύουν ἴσαμε τίς ἀκρότατες γειτονιές τῆς ἐπικράτειας καί τῇ σαλπίζουν σέ ὁλόκληρη τήν οἰκουμένη, φέρει τόν Ἱερώνυμο ὡς ὁλοκληρωτικά ἀποτυχημένο στό λειτούργημά του καί στήν εὐρύτατη ποιμαντική ἀποστολή του.

Ἄν περιέλθετε τās «Ὁδοὺς καί τās ρύμας» δέ θά συναντήσετε ἄνθρωπο, πού νά ἀποτυπώνει στήν ἔκφραση τοῦ προσώπου του τόν ἀνοιξιάτικο τόνο τῆς ἱκανοποίησης καί τοῦ θαυμασμοῦ στό ἀρχιεπισκοπικό πρόσωπο καί πού νά σταματάει πρόθυμα, γιά νά ἱστορήσει τό πολύπτυχο ἔργο του(!!!) καί νά τόν στεφανώνει μέ τίς δάφνες τῶν

ἐγκάρδιων ἐπαίνων του. Ὅποιο καί νά ρωτήσετε, ὅποιο καί ἂν ἐρεθίσετε, γιά νά ἐκφέρει κρίση, θά τόν δεῖτε νά σκυθρωπάζει καί νά βγάζει ἀπό μέσα του τήν ἀπαρέσκεια καί τήν ἀποστασιοποίηση.

Ὁ Ἱερώνυμος, στά χρονικά πλαίσια τῶν δυό χρόνων τῆς ἐπίσης, ἡγεμονικῆς προβολῆς του, κατάφερε νά ἀναγνωριστεῖ καί νά κατοχυρωθεῖ, ὡς ὁ ἀξιωματοῦχος μέ τὰ περιορισμένα, ἐπικινδύνως χαμηλά, θεολογικά καί ποιμαντικά προσόντα καί μέ μόνη ἀύξημένη ἱκανότητα τήν τεχνογνωσία τῆς ἴντριγκας καί τόν ἀκροβολισμό στά σκοτεινά μονοπάτια τῆς ραδιοургίας. Στά ὑποπτα αὐτά «ἄθλήματα»(!!!) ἀναπαύεται ἡ προσωπικότητά του καί παρουσιάζει ἐντυπωσιακό δείκτη ἀπόδοσης. Χωρίς, ὅμως, νά προσελκύει τόν ἔπαινο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Καί, πολύ περισσότερο, χωρίς νά καταξιώνεται ὡς κρίκος τῆς Ἀποστολικῆς μας Παράδοσης καί ὡς κληρονόμος τῆς σοφίας καί τοῦ ἡθους τῶν χαρισματικῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

* * *

Θά ἀνοίξω μπροστά σας τόν πρῶτο φάκελλο, μέ τίς ἐνδείξεις τοῦ ποιμαντικοῦ χρέους του καί τίς ἀντενδείξεις τῆς ἀνίστοιχης προσφοράς του. Μέ τόν πίνακα τῶν ποιμαντικῶν ὑποχρεώσεων του στήν εὐρύτατη περιοχή τῆς δικαιοδοσίας του, πού ἐκτείνεται στό μεγαλύτερο κομμάτι τῆς Ἀττικῆς γῆς. Καί μέ

τό ισχνό, σχεδόν μηδενικό, άπεικό-
νισμα του άναπτυξιακού σχεδιά-
σματος του και των προσπαθειών
του.

Δυό όλόκληρα χρόνια άναγνώ-
ρίζεται και έπευφημείται ο κ. Ίερών-
νυμος ως πνευματικός πατέρας των
έκατομμυρίων ανθρώπων, πού ζούν
και μοχθοούν στο διοικητικό περίβο-
λο της Αρχιεπισκοπής του. Και δέν
έχει νά παρουσιάσει, έστω μία μόνη
σελίδα, άνανεωμένης και άναβα-
θμισμένης ποιμαντικής δραστηρι-
ότητας.

Δέν κατάρτισε πρόγραμμα έ-
νημέρωσης των ιερέων συλλειτουργ-
γών του και των λαϊκών συνεργα-
τών του, διεύρυνσης του πεδίου
δράσης τους και άναβάθμισης της
κατηχητικής και άγιαστικής προσφο-
ράς τους. Δέν τους δίδαξε, πώς θά
πλησιάζουν τό άνήσυχο παιδί της
γειτονιάς τους. Πώς θά σκεπάζουν
μέ την άγάπη τους και πώς θά ό-
δηγοούν στον άνοιχτό όρίζοντα της
πίστης τό νεαρό μετανάστη, πού
πεινάει και διψάει για Άγάπη και
για Έλπίδα. Πώς θά άποτολμοούν
την είσοδο στα χαλάσματα της οί-
κογενειακής έστίας. Και πώς θά ά-
ναστηλώνουν την άρμονία και την
άγάπη εκεί, πού τό μίσος είχε στη-
σει τρελλό χορό και ή μανία της κα-
ταστροφής είχε στομώσει την πη-
γαία παρόρμηση της άφοσίωσης.

Δυό χρόνια, ο κ. Ίερώννυμος
δέν κάλεσε τους ιερείς του σέ σύνα-
ξη μελέτης και διαμόρφωσης προ-
γράμματος. Τους παράτησε άνενη-

μέρωτους και άβοήθητους, νά άν-
ταποκρίνονται στα ιερατικά τους
καθήκοντα(!!!), μέ ψυχρότητα δημο-
σιοϋπαλληλική και είσπρακτικό
ένδιαφέρον πέρα για πέρα έπαγγε-
λματικό.

Μόνο μία φορά (όχι στίς έκατό
μέρες, πού τον θέλει δραστηριοποι-
ημένο και άποδοτικό ο φίλος του
δημοσιογράφος), αλλά στη μακρά
διαδρομή των 739 ήμερών της
διετίας, κάλεσε τους ιερείς της Άρ-
χιεπισκοπής, για νά τους έπιπλήξει
και για νά τους κατακεραυνώσει.
Γεμάτος όργή, καταφέρθηκε έναν-
τίον 50 ιερέων του, έπειδή δέν είχαν
στείλει στην Αρχιεπισκοπή έκθεση
της ποιμαντικής τους δράσης και
τους άπειλήσε ότι, αν αυτό ξανα-
συμβεί, τά έπιτίμια θά είναι σοβα-
ρότατα.

Τό έξαλλο ύφος και ή άπειλή
των έπιτιμίων από τον προϊστάμε-
νο Αρχιεπίσκοπο ήταν έντελώς ά-
σχετα και άσύμβατα μέ την πράξη
του. Δέν είχε καταθέσει, ο ίδιος,
στον κύκλο των ιερέων συνεργατών
του και-καθ' ύποχρέωση-τηρητών
του προγράμματος του, δείγμα Πα-
τερικής και γόνιμης ποιμαντικής
διακονίας. Δέν τους είχε δώσει κα-
μιά όδηγία, μέ τη διδασχή του και μέ
τό παράδειγμά του. Δέν τους είχε
ένημερώσει, πώς πρέπει νά δρά-
σουν στο κοινωνικό γήπεδο της ση-
μερινής σύγχυσης. Δέν τους είχε έμ-
πνεύσει νά κινούνται, νά λειτουρ-
γοούν και νά μοχθοούν ως πατέρες,
ως άδελφοί και ως φίλοι και όχι ως

γυρολόγοι καί μεταπράτες τῶν ἱερῶν καί τῶν ὁσίων.

Καί ἐνῶ ἦταν ἔνοχος γιά τήν ἀπόλυτη ἀπουσία ἀπό τήν πρωτοπορεία τῆς μάχης καί γιά τήν καθολική στέρηση τῆς καθοδηγητικῆς ἐνημέρωσης, τούς μαστίγωνε, γιατί δέν εἶχαν κάνει ἔργο ποιμαντικό. Καί τούς ἀπειλοῦσε, ὅτι θά τούς τιμωρήσει.

Τήν κρίση καί τά συμπεράσματα, οἷς ἀφήνω νά τά διαμορφώσετε καί νά τά διατυπώσετε μόνοι σας.

* * *

Τραγική καί ἀναποτελεσματική ἀποδεικνύεται, στό τέλος τῆς πρώτης διετίας καί ἡ διαχείριση τοῦ ἡγετικοῦ ἀξιώματος, τοῦ προέδρου τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος δέν εἶναι κοσμικό Συμβούλιο, πού-κατά τήν κρίση καί τίς στοχεύσεις τῆς στιγμῆς-προγραμματίζει κάποιες ἐμφανίσεις ἢ κάποιες δραστηριότητες, γιά προβολή καί γιά παραγέμισμα τοῦ τηλεοπτικοῦ κουτσομπολιοῦ. Εἶναι τό χαρισματικό Σῶμα τῶν ποιμένων, πού χρέος ἔχει νά διατηρεῖ καθλωμένο τό νοῦ καί προσκολλημένη τήν καρδιά στό Πρόσωπο τοῦ Ἀρχιερέα Ἰησοῦ Χριστοῦ καί, μέσα στό φῶς καί στήν ἔμπνευση τῆς Πεντηκοστῆς διδάσκουν καί καθοδηγοῦν τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Τό Ἱερό αὐτό Συνοδικό Σῶμα ἀνοίγει στήν τράπεζα τῶν διασκέψεων Του τά μείζονα θέματα. Ὅρι-

οθετεῖ τήν προβληματική τῆς ἐποχῆς. Μετράει τά συμπτώματα καί τίς δυσχέρειες καί ἀποφασίζει τίς παρεμβάσεις Της. Μελετάει, μέ προσοχή τά κείμενα τῶν ἀναγκαίων ἀνακοινώσεων καί τά προωθεῖ στή δημοσιότητα. Καταθέτει, πάντοτε, ὑπεύθυνη καί Ἀγιοπνευματική μαρτυρία, ἀποφεύγοντας τίς ἐξάψεις τῆς στιγμῆς καί τήν προχειρότητα τῆς ἐπιπολαιότητας ἢ τῆς ἀγνοσίας.

Παράλληλα, ἡ Ἱερά Σύνοδος μελετάει, καθορίζει καί παρακολουθεῖ στό σύνολό του, τό κύκλωμα τῆς ποιμαντικῆς διακονίας. Τό κήρυγμα, τήν κατήχηση, τά ἔργα τῆς ἀγάπης. Τό περιεχόμενό τους, τήν ὀργάνωσή τους καί τήν ἀποτελεσματικότητά τους. Καί, κατά περίπτωση, ἐκδίδει ὁδηγίες βελτίωσης ἢ ὀριστικῆς ἀναμόρφωσης.

Αὐτά, στόν τομέα τῆς ποιμαντικῆς φροντίδας.

Ὁ ἄλλος κλάδος, εἶναι ὁ καθάρᾳ ὀργανωτικός. Ἡ μόρφωση καί ἡ ἐπιμόρφωση τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Ἡ ἀναθεώρηση καί ἡ βελτίωση τοῦ τρόπου ἐκλογῆς τῶν ἄριστων γιά τίς ἐφημεριακές θέσεις καί, κατά μείζονα λόγο, ἡ ἐκλογή τῶν ἁμεμπτων καί χαρισματούχων, γιά τήν προβολή τους στούς ἀρχιερατικούς θρόνους.

* * *

Ἀνάγκη νά σημειωθεῖ καί νά ὑπογραμμιστεῖ, ὅτι ἡ ὅλη διαλεκτική ἐπεξεργασία τῶν θεμάτων καί ὁ βηματισμός πρὸς τήν ψηφοφορία

καί πρὸς τὴν δημοσίευση τῆς ἀποφάσεως, πρέπει νὰ συνοδεύονται ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον καί τὴν ἀνησυχία τῆς ἀπόλυτης ἐναρμόνισης μὲ τοὺς Ἱερούς Κανόνες, πού θέσπισαν καί ψήφισαν οἱ μεγάλοι Πατέρες μας στὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους τοὺς καί μὲ τὴν κείμενη ἐκκλησιαστικὴ Νομοθεσία, πού εἶναι ἀπόλυτα δεσμευτικὴ γιὰ τοὺς Μητροπολίτες, ὡς ἄτομα καί γιὰ τὰ Συλλογικὰ Ὁργανὰ Διοίκησης, στὰ ὁποῖα καλοῦνται νὰ μετὰσχουν.

Τοὺς Ἱερούς Κανόνες-τό λέω καί τὸ διακηρύττω, μὲ κατάθεση προσωπικῆς γνώσης καί πόνου καρδιάς-τοὺς ἔχει ἐξορίσει ἀπὸ τὴ σκέψη του καί ἀπὸ τὴ Συνοδικὴ λειτουργία του ὁ σημερινὸς Πρόεδρος τοῦ Σώματος. Τοὺς ἔχει ποδοπατήσει. Τοὺς ἔχει διαγράψει. Τοὺς ἔχει κλειδώσει στὰ σκοτεινὰ ντουλάπια τῆς σαρακοφαγωμένης χαρτοπλημύρας. Καί σχεδιάζει αὐθαίρετα. Αἰφνιδιάζει τοὺς Συνοδικούς Συνέδρους. Ἐπιβάλλει, ἀπὸ τὸν πλάγιον δρόμο, τὸ θέλημά του.

Πολύ πρόσφατα, ἀναγκάστηκε νὰ καταθέσω ὑπόμνημα στὴ Διαρκὴ Ἱερά Σύνοδο, ὑποδεικνύοντας, ὅτι οἱ διαφαινόμενες τότε κινήσεις τοῦ κ. Ἱερώνυμου, οἱ σχετικὲς μὲ τὴν Ἱερά Μητρόπολη Ἀττικῆς, ὅδευσαν σέ πλήρη ἀθέτηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί σέ εὐτελισμὸ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τό ὑπόμνημά μου αὐτό τό παρουσίασα ἀπὸ τίς στήλες τῆς «Ἐλευθέρης Πληροφόρησης» καί μπορεῖ ὁ καθένας

ἀπὸ οἷς νὰ τό μελετήσῃ καί νὰ τό κρίνῃ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τό πέταξε στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων καί προχώρησε στὸ ἀνοσιούργημα. Ποδοπάτησε τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί ἔκανε τὸ δικό του θέλημα. Ἄν οἱ δικές μου ἀπόψεις ἦταν λαθεμένες ἢ σκόπιμα ἀλλοιωμένες, θὰ μπορούσε, μὲ μιὰ σύντομη ἐπισήμανση ἢ μὲ ἀναφορὰ σέ ἄλλους Ἱερούς Κανόνες, πού-κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀποψή του-θεσπίζουν τὸ ἀντίθετο, νὰ ὑπογραμμίσῃ τὸ δικό μου λάθος καί νὰ προχωρήσῃ στὴν ὑλοποίηση τῶν σχεδίων του. Μιὰ τέτοια ἀνασκευὴ δὲν τὴν ἔκανε. Ἐπίασε στὸ χέρι τὴ μαγκούρα τῆς ἀπόλυτης, αὐθαίρετης ἐξουσίας καί χτύπησε θανάσιμα, ὄχι ἐμένα, πού τὸν παρακάλεσα νὰ σεβαστεῖ τοὺς Ἱερούς Κανόνες, ἀλλὰ τὴ θεσμοθετημένη ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρες μας Κανονικὴ Τάξη καί, ταυτόχρονα, χτύπησε-ἐξ ἴσου θανάσιμα-καί τὴ Συνοδικότητα.

* * *

Τὴν πολυσύνθετη καί ἄκρως εὐαίσθητη λειτουργικότητα τῆς Συνοδικῆς μέριμνας, οὔτε τὴν ὑπολογίζει, οὔτε κἀν τὴν ὑποψιάζεται ὁ σημερινὸς Προκαθήμενος καί Πρόεδρος τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος. Ἡ Συνεδρίαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἔχει ἀπελπιστικὰ ὑποβαθμιστεῖ καί ἐκφυλιστεῖ σέ τρόπο, πού νὰ μὴ διαφέρει ἀπὸ τὴ λειτουργία τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ἑνὸς ἐπαρχιακοῦ, ἐξωραϊστικοῦ, συλλόγου.

Στά χέρια μας βρίσκονται τὰ δελτία πληροφόρησης, πού ἡ Σύνοδος ἐκδίδει καί δημοσιεύει, μετὰ τή λήξη τῆς καθεμιᾶς συνεδρίας. Ἄμα ρίξετε μιά ματιά, θά μείνετε ἄναυδοι. Οἱ Συνεδριάσεις, πεζές, ἀνούσιες, δίχως «ζέουσα» προσέγγιση στό «σήμερα» καί στό «αὔριο» τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἐκδαπανοῦν τό χρόνο τους καί τό ἐνδιαφέρον τους στά δρώμενα τοῦ περιθωρίου. Θά μάθετε, διαβάζοντας τό δελτίο, ὅτι οἱ Συνοδικοί ἔβαλαν τήν ὑπογραφή τους στά πρακτικά τῆς προηγούμενης συνεδρίας! Ὅτι ἄκουσαν ἀπό τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο Συνοδικό-μέ χαλαρή προσήλωση-τίς ἀπόψεις του ἢ τίς ἐντυπώσεις του ἀπό κάποια ἐπί μέρους συνάντηση! Ὅτι προτάθηκαν καί διορίστηκαν κάποιοι Ἀρχιερεῖς ἢ κάποιοι λαϊκοί συνεργάτες, ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στά διάφορα πανευρωπαϊκά ἢ οἰκουμενικά συνέδρια καί... οὐδέν πλέον. Ἐκεῖ ὀλοκληρώνεται ὁ Συνοδικός μόχθος καί τελειώνει ἡ Συνοδική συνειδησιακή ἀγωνία.

* * *

Ὑπάρχει καί τό πρόβλημα τοῦ μείζονος Συνοδικοῦ Ὁργάνου, τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Ἐκεῖ ἡ ἀνικανότητα τοῦ Ἱερώνυμου καί ἡ σκοτεινὴ μεθοδολογία του ἀκυρώνουν κάθε ἐνδεχόμενο σοβαρῆς, Ἀγιοπνευματικῆς καί ἀποτελεσματικῆς λειτουργίας τοῦ Ἱεροῦ θεσμοῦ.

Μέ προηγούμενα δημοσιεύματα, ἐπεσήμανα τίς μαῦρες τρύ-

πες, πού ἄφησαν πίσω τους οἱ δύο τελευταῖες Συνελεύσεις τῆς Ἱεραρχίας, στίς ὁποῖες προήδρευσε ὁ Ἱερώνυμος. Τρεῖς μέρες διαλόγων καί διαπληκτισμῶν καί ἀποτέλεσμα μηδενικῆς ἐμβέλειας καί ὑποπτης ποιότητας.

Στὴν Ἱεραρχία τοῦ 2008 ἀσχολήθηκαν μέ τὴν ἀνάγκη ἀναβάθμισης τῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδείας. Μετὰ ἀπὸ μιά σχοινοτενὴ, ἀλλὰ ἀκυβέρνητη φλυαρία, ἔφτασαν στὸν ἐπίλογο τῆς ἄκρας προχειρότητας. Ὅρισαν ἐπιτροπὴ Συνοδικῶν μελῶν, γιὰ νὰ ἀσχοληθεῖ, ἐκ νέου, μέ τό πρόβλημα καί νὰ προτείνει πρακτικές καί ἐφαρμόσιμες λύσεις.

Ἀπὸ τότε, ὁ χρόνος κύλησε. Ἐφτασε ἡ Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ ἐπόμενου χρόνου, τοῦ 2009. Καί ἡ ὁμάδα τῶν Μητροπολιτῶν, πού ἐπιφορτίστηκε νὰ μελετήσῃ βαθύτερα τό πρόβλημα καί νὰ καταθέσῃ πρόσθετες, ἀποσαφηνισμένες ἀπόψεις καί σχέδιο μεθόδευσης τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδείας, δέν παρουσίασε συμπεράσματα καί προτάσεις. Τό πρόβλημα ἔμεινε στό κενό. Οὔτε κινητικότητα, πού ὑπόσχεται πρόοδος. Οὔτε καί ἐξήγηση, πού νὰ αἰτιολογεῖ ἢ, ἔστω, νὰ ἐπικαλύπτει τὴν καθυστέρηση.

Τό 2009 ἡ ἡμερήσια διάταξη τῆς Ἱεραρχίας ἐμφάνισε στὴν Ὀλομέλεια σειρά θεμάτων, ἐπίκαιρων καί ζωτικῶν. Δυστυχῶς, ἀντιμετωπίστηκαν μέ τό ἐνδιαφέρον(!) καί τὴν ἀποτελεσματικότητα(!) τῶν

συζητήσεων καί διαβουλεύσεων του ἐπαρχιακοῦ καφενείου.

Ἀπό τό ἐπίσημο βῆμα ἀκούστηκαν εἰσηγήσεις. Ἀπό τό ἀκροατήριο ἐκφράστηκαν ἀπόψεις, σχετικές ἢ ἄσχετες μέ τό πρόβλημα, προτάθηκαν συμπληρώσεις, ἀναγκαῖες ἢ περιττές, γιά τήν ἀναβάθμιση τοῦ λειτουργήματος καί... ὁ φάκελλος ξαναγύρισε στή Διαρκή Ἱερά Σύνοδο, γιά νά τόν μελετήσει καί γιά νά τόν ξαναφέρει στήν Ὀλομέλεια κατά τήν προσεχή Συνεδρίαση Της.

Παιχνίδι ἀντισφαίρισης καί ὄχι Ἀγιοπνευματικό σκύψιμο στά καυτά θέματα.

* * *

Τό ἐρώτημα ἐναγώνιο καί ἀν-ἀπάντητο:

Γιατί ὁ Ἱερώνυμος εὐτελίζει, σέ τέτοιο βαθμό, τή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος; Γιατί περιφρονεῖ τίς ἀνησυχίες καί τίς προσδοκίες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος; Γιατί διατηρεῖ τήν παγωνιά τῆς ἀπραξίας, τήν τεχνητή ἀλλά καί ἀποκρουστική μαγεία τῆς περιφερόμενης κοσμικῆς τελετουργίας, τήν ἐπικίνδυνη ἀπίσχυανση τῆς θυσιαστικῆς, Πατερικῆς ποιμαντορίας; Γιατί ἐπιλέγει τούς σχεδιασμούς καί τίς πρακτικές, πού ἀνοίγουν χάσμα μέγα καί ἀγεφύρωτο ἀνάμεσα στόν Ἐπίσκοπο καί στόν πιστό, πού καλεῖται νά ἀναφέρεται μέ δέος στό Θεό -Πατέρα καί, παράλληλα, μέ

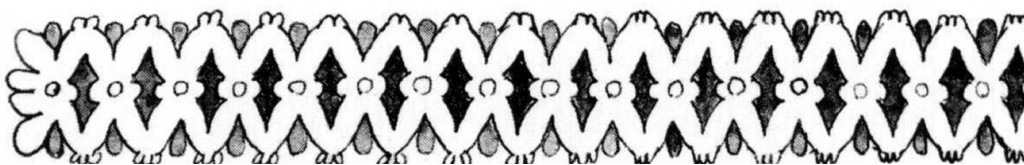
ἐμπιστοσύνη καί μέ ἀγάπη, στόν Ἐπίσκοπο Πατέρα;

Γιατί τά καυτά θέματα τῆς ποιμαντικῆς, δέν ἀφυπνίζουν τίς κοιμισμένες συνειδήσεις, τοῦ προέδρου τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων καί, κατά προέκταση, καί ὅλων τῶν Συμπαρέδρων του; Γιατί ἡ σημερινή ἐλλειμματική συγκρότηση καί τό λεκιασμένο κύρος τῶν φορέων τοῦ χαρίσματος τῆς ἀρχιερωσύνης δέν ἐρεθίζουν τόν προκαθήμενο καί-ἔστω τό «λεῖμμα»-τῶν εὐσυνειδήτων, σημερινῶν, ποιμένων καί δέν τοὺς συνάγουν σέ διάσκεψη συντριβῆς καί σέ διάλογο ἐπαναπροσδιορισμοῦ τοῦ χρέους των καί τῆς ὑπεύθυνότητάς τους;

Ὅλα αὐτά τά ἐρωτηματικά κυκλοφοροῦν στήν πολύβουη αὐλή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀναστατώνουν τόν πιστό λαό. Ἀλλά δέ φτάνουν στίς ἀκοές τῶν ποιμένων-πατέρων. Ἐκεῖνοι ἐναβρύνονται προβάλλοντας τό ὑψηλό ἀξίωμά τους. Κολακεύονται μέ τά πυκνά χειροφιλήματα. Ἀπολαμβάνουν τή χλιδή καί τήν προβολή. Καί γυρίζουν τήν πλάτη στό στεναγμό ἡ στήν περιφρόνηση τῶν ἐπαναστατημένων πνευματικῶν τους παιδῶν.

Αὐτός εἶναι ὁ Προκαθήμενος Ἱερώνυμος. Αὐτά εἶναι τά Συνοδικά καί τά ποιμαντικά του ἀνοίγματα. Καί αὐτές εἶναι οἱ πνευματικές ικανότητές τους καί οἱ ἀντοχές του.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἡ διακονία τοῦ ἐπισκόπου (I).

Ἡ ἱεραποστολή ὡς Λειτουργία τοῦ Ἐπισκόπου.

(Τό παρόν ἄρθρο εἶναι τό πρῶτο ἀπό μιᾶ σειρά τριῶν αὐτοτελῶν ἄρθρων, διαφόρων ξένων συγγραφέων, πού πραγματεύονται τό σημαντικό θέμα τῆς διακονίας τοῦ ἐπισκόπου στήν Ἐκκλησία σήμερα. Τά ἄρθρα τά ἐρανιστήκαμε ἀπό διάφορες ἱστοσελίδες τοῦ διαδικτύου καί τά δημοσιεύουμε συγκεντρωμένα ἐν μεταφράσει. Ὁ συγγραφέας τοῦ παρόντος ἄρθρου εἶναι καθηγητής θεολογίας στό Πανεπιστήμιο North Park τοῦ Σικάγου, ΗΠΑ. Εἶναι Χριστιανός Ὁρθόδοξος, μέλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀντιοχειανῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς).

Τό ἱεραποστολικό ἔργο τοῦ Ἐπισκόπου στήν Ἀνατολική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μπορεῖ νά συνοψισθεῖ σέ πέντε σημεῖα.

A . Νά κηρύττει τό Εὐαγγέλιο, τό «καλό ἄγγελμα».

Οἱ Ἐπίσκοποι ἔχουν χρέος νά διαδίδουν καί νά ἐρμηνεύουν τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ στήν Ἐκκλησία καί στόν κόσμο γενικότερα. Ἡ ἐκλογή τῶν Ἐπισκόπων πρέπει, σέ μεγάλο βαθμό, νά βασίζεται στό ἄν ἔχουν ἐπαρκή γνώση τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί στήν ἱκανότητά τους νά Τήν διαδίδουν. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀποτελεῖ ἀξεπέραστο ὑπόδειγμα τέτοιου Ἐπισκόπου.

Οἱ Ἐπίσκοποι πρέπει νά ἔχουν τό Εὐαγγέλιο ὡς τό ἀπόλυτο κέντρο τῆς διακονίας τους. Ἀλλά τί εἶναι τό

Εὐαγγέλιο; Εἶναι τό «καλό ἄγγελμα» ὅτι ὁ Θεός ἐνανθρώπησε στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος πῆρε πάνω Του τήν πεπτωκυῖα μας ἀνθρωπότητα γιά νά τήν ξαναφέρει σέ κοινωνία μέ τό Θεό, νίκησε τήν ἁμαρτία καί κατατρόπωσε τόν θάνατο. Ὅλ' αὐτά τά πραγματοποιοῖσε μέ τήν ἀγία Του ζωή στή γῆ, τό θάνατο, τήν ἀνάσταση καί τήν ἀνάληψή Του στούς οὐρανοῦς. Αὐτό τό «καλό ἄγγελμα» πρέπει νά βρίσκεται στό κέντρο ὅλης τῆς ζωηφόρου ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς· στά μυστήρια καί σέ κάθε περίοδο νηστείας καί προσευχῆς.

Οἱ Ἐπίσκοποι πρέπει νά διδάσκουν αὐτό τό μήνυμα σ' ὅλους τοὺς ἱερεῖς τους καί τοὺς ἐνορίτες τους. Πρέπει μέ παρρησία νά καλοῦν τόν κόσμο σέ μετάνοια καί πίστη καί νά μή κάνουν τό μοιραῖο λάθος νά

θεωρούν Χριστιανό όποιονδήποτε συμβαίνει να βρίσκεται μέσα στο κτήριο ενός Όρθόδοξου Ναού. Τό έχω πει έδω καί σαράντα χρόνια καί θά τό λέω μέχρι νά πεθάνω: Ή μεγαλύτερη ανάγκη, πού έχει ό Όρθόδοξος κόσμος σήμερα, είναι μιά δυναμική έσωτερική ίεραποστολή, πού θά οδηγήσει τόν κατ' όνομα Όρθόδοξο λαό μας σέ μιά προσωπική σχέση μέ τόν Ήησου Χριστό.

Οί Έπίσκοποι πρέπει πρώτα απ' όλα καί πάνω απ' όλα νά είναι διδάσκαλοι, κήρυκες καί εύαγγελιστές, πού έξαγγέλλουν τό Εύαγγέλιο. Αύτή είναι ή κύρια άποστολή τους (βλ. σημείο Β' πίο κάτω). Γι' αυτό, έμείς οί λαϊκοί πρέπει νά τούς δίνουμε δυνατότητες μεγαλύτερης έλευθερίας από τά διοικητικά καί συντονιστικά τους καθήκοντα. Τά συντονιστικά καθήκοντα είναι στην άρμοδιότητα των έπισκόπων μας, αλλά όταν έμεις, ό λαός, τούς αναγκάζουμε νά ασχολούνται περισσότερο μέ αύτά, παρά μέ τό κήρυγμα του εύαγγελίου, διαπράττουμε μεγάλη άμαρτία, γιατί τούς έμποδίζουμε νά κάνουν τό κύριο έργο τους. Είναι καθήκον μας νά στηρίζουμε τούς έπισκόπους μας στην άποστολική τους κλήση δίνοντάς τους τήν έλευθερία νά έπικεντρωθούν στό κήρυγμα, στή διδασκαλία του Λόγου του Θεού καί στόν εύαγγελισμό του λαού.

Β . Νά έπιμελούνται των μυστηρίων του Εύαγγελίου.

Οί έπίσκοποι πρέπει νά έπι-

βλέπουν πώς τελείται ή θεία Εύχαριστία, έτσι ώστε νά άποτελούν τούς έγγυητές της μυστηριακής γνησιότητας της ζωής των ένοριών τους. Αύτό είναι πολύ μεγάλο θέμα, γι' αυτό καί δέν μπορώ νά προβώ έδω σέ έκτεταμένο θεολογικό σχολιασμό του. Άρκει μόνο νά σημειώσω ότι όλα τά μυστήρια των Όρθοδόξων είναι μυστήρια του Εύαγγελίου.

Μιλάμε πολύ γιά τήν θ. Εύχαριστία, (καί καλά κάνουμε), αλλά μερικές φορές ξεχνάμε ότι ή θ. Εύχαριστία έχει στίς ρίζες της τό «καλό άγγελμα»: *«όσάκις γάρ αν έσθήητε τόν αρτον τουτον καί τό ποτήριον τουτο πίνητε, τόν θάνατον του Κυρίου καταγγέλλετε, άχρισ ου αν έλθη»* (Α' Κορ. ια' 26). Ο θάνατος, ή άνάσταση, ή Δευτέρα Παρουσία του Ήησου Χριστού βρίσκονται στό κέντρο αυτού του μυστηρίου, καί αυτό είναι ό,τι ό Έπίσκοπος καλείται νά κηρύττει καί νά ύπηρετεί. Πρέπει νά είναι ό κήρυκας του Εύαγγελίου της αγάπης του Θεού, τήν όποία πρόσφερε κατά κύριο λόγο διά του Υιού του, Ήησου Χριστού. Κάθε ζωηφόρο μυστήριο της Έκκλησίας αναγγέλλει στόν κόσμο, μέ τόν α' ή β' τρόπο, αύτήν τήν καλή έξαγγελία, καί είναι καθήκον του Έπισκόπου νά τήν προσφέρει στό ποίμνιό του μέ έπιμονή ως τό άπόλυτο κέντρο της πίστεως.

Ή άδιαφορία του νά καταστεί τό Εύαγγέλιο άπόλυτο κέντρο είναι ή κύρια αίτία πού οί άνθρωποι μπορεί νά θρησκεύουν καί παρά ταύτα νά χάνονται. Γνωρίζουν τά περί Θεού,

σπάνια όμως καλούνται νά ένστερνισθοῦν τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω καί ἂν πᾶνε στήν Ἐκκλησία γιά ὅλη τους τή ζωή. Οἱ ἐπίσκοποι, (καθώς ἐπίσης καί οἱ ἱερεῖς καί κάθε πιστός), πρέπει νά κάνουν ἔργο εὐαγγελιστῆ, νά κοινοποιοῦν τό εὐαγγέλιο.

Γ . Νά φυλάσσει τήν πίστη, τήν ἐνότητα καί τήν τάξη στήν Ἐκκλησία.

Γιά νά διατηρηθεῖ ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας σήμερα ἀπαιτοῦνται θαρραλέες πράξεις καί ἀνάληψη ἐπώδυνων εὐθυνῶν. Τό νά διαφυλάξει κανεῖς τήν πίστη δέν σημαίνει ἀπλά καί μόνο νά «κρατήσῃ τή γραμμή τῆς παραδόσεως». Σημαίνει ἐπίσης νά ἀνακόψει τήν πνευματική ἀποσύνθεση καί ἀμάθεια τοῦ λαοῦ. Πρό ἡμερῶν κάποιος Ὁρθόδοξος Χριστιανός μέ ρώτησε ἂν ἡ πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολή βρίσκεται στή Βίβλο. Ξαφνιάστηκα· δέν περίμενα ἕνα τέτοιο ἐρώτημα. Καί μόνο ἂν εἶχε ἀνοίξει τόν πίνακα περιεχομένων τῆς Βίβλου θά ἤξερε. Καί ὅμως αὐτό εἶναι τό ἐπίπεδο τόσων ἀνθρώπων μας στόν Ὁρθόδοξο χῶρο. Καί δέν εἶναι νά παραξενεύεται κανεῖς ὅταν ὁ ἁγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καταγγέλλει ὅτι ἡ ἄγνοια τῶν Γραφῶν εἶναι πηγή κάθε κακοῦ στήν Ἐκκλησία.

Δ . Νά εἶναι παράδειγμα ἀγιότητας καί ἠθικῆς ἀρτιότητας.

Τό καθῆκον αὐτό δέν εἶναι τίποτε περισσότερο ἀπό τήν αὐτονόητη συμπεριφορά καί πνευματικότητα, πού καλοῦνται νά ἐπιδει-

κνῶν ὅλοι οἱ βαπτισμένοι Χριστιανοί, ἐπίσκοποι, ἱερεῖς καί λαϊκοί ἀνεξαιρέτως. Ἕνας τρόπος ζωῆς, πού ὁ ἐπίσκοπος μέ τό παράδειγμά του πρέπει νά ἀποθαρρύνει, εἶναι ἡ «ἐργασιομανία». Ἡ ψυχαναγκαστική ἐξάρτηση στήν ὑπεραπασχόληση μέ καμιά πρόφασιν δέν δικαιώνεται. Καταστρέφει τήν πνευματική καί διανοητική ὑγεία. Μέ ἄλλα λόγια εἶναι ἀντιχριστιανική.

Ε . Νά ἐλαχιστοποιεῖ τήν ἀπόσταση μεταξύ τῶν ἐπισκόπων καί τῶν ποιμνίων τους.

Κοσμικές ἀξίες ἀπό τή Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία διολίσθησαν δυστυχῶς μέσα στήν ἐπισκοπικὴ δια-

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὔλων Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

κονία μετά την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως (1453). Κάτω από τους Τούρκους Ὁθωμανούς οἱ Ἐπισκοποὶ ἄρχισαν νά φοροῦν στέμματα, (μίτρες), ὅπως οἱ παλαιοὶ βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες, ὡς πνευματικοὶ ἡγέτες τῶν ὑπόδουλων χριστιανικῶν μειονοτήτων. Φοβεροὶ τίτλοι, ὅπως Δεσπότης ἢ Ἀφέντης, ἄρχισαν νά καθιερώνονται. Ἡ ἐγκατάσταση δέ ἐνὸς Ἐπισκόπου στήν ἐπαρχία τοῦ ἔφτασε νά χαρακτηρίζεται ὡς «ἐνθρόνιση». Ὅλ' αὐτά ἀποτελοῦν πολιτική μᾶλλον κληρονομία τοῦ Βυζαντίου, παρά θρησκευτική.

Σήμερα οἱ πιστοὶ βιώνουμε ἓνα ἐξαιρετικά δύσκολο δῆλημμα. Ἔχουμε κάθε διάθεση νά ἀπονεύσουμε τιμὴ καὶ σεβασμὸ στοὺς Ἐπισκόπους μας· δέν μπορούμε ὅμως νά δικαιωνίζουμε ἄθελά μας ἓνα ἐκκοσμηκευμένο καὶ πολιτικοποιημένο κίβδηλο Εὐαγγέλιο. Τίθ᾽ ἔλεγε ὁ Ἰησοῦς γιὰ μιά τέτοια συμπεριφορά ἂν ἐρχόταν σήμερα; Αὐτὸς εἶχε πεῖ κάποτε: «Ὁ μείζων ἐν ὑμῖν γινέσθω ὡς ὁ νεώτερος, καὶ ὁ ἡγούμενος ὡς ὁ διακονῶν» (Λουκ. κβ' 26). Δέν εἶχε πεῖ: «Ὡς ἐνθρονισμένος Δεσπότης ἢ Ἀφέντης». Δέν ὑπάρχει ἄραγε ἄλλος πιὸ χριστιανικὸς τρόπος ἀπὸ

τό σημερινό νά ἐκφράζουμε στοὺς Ἐπισκόπους τὴν ὑψηλὴ μας ὑπόληψη καὶ ὑπακοή, πρᾶγμα, ποῦ ἀποτελεῖ διακαή πόθο μας;

Ἡ ἀληθινὴ κλήση πρὸς ἐπισκοπικὴ διακονία ἔχει ὡς προϋπόθεση τό νά τίθεται τό Εὐαγγέλιο (τό καλὸ ἄγγελμα) στό ἀπόλυτο κέντρο τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἴσως θά πρέπει νά ξαναδοῦμε τὰ ἱστορικὰ δεδομένα, ποῦ συσσωρεύτηκαν πάνω στό ἐπισκοπικὸ λειτούργημα, καὶ στρέβλωσαν τὴν χριστιανικὴ ὑφὴ τῆς ἡγεσίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος.

Καταθέτουμε τὰ πέντε σημεῖα ποῦ διαγράψαμε παραπάνω, ὅπως-δήποτε ἀποσπασματικά, μέ τὴν ἐλπίδα ὅτι Ἴσως μᾶς κατευθύνουν στὸν προσδιορισμὸ τοῦ καίριου θέματός μας, ποῦ δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄλλο ἀπὸ τό Καλὸ Ἄγγελμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν αὐτό τό Εὐαγγέλιο εἶναι ὁ στόχος μας, τότε πρέπει πάση θυσίᾳ νά τό δοῦμε νά γίνεται τό ἀπόλυτο κέντρο τῆς ἀποστολικῆς διακονίας κάθε Ὁρθόδοξου Ἐπισκόπου.

Dr. Bradley Nassif.

Ἡ «Ἐλευθέρη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: **el-pliroforisi.gr**

Καὶ οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιὰ μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: **spora.gr**